

دانشگاه امام صادق (ع)
دانشکده معارف اسلامی و اقتصاد
پایان نامه کارشناسی ارشد

عنوان:

ارزیابی تجربه ژاپن برای طراحی سیاست صنعتی کردن ایران

نویسنده: مجید ترشیزی

استاد راهنما: حمید ناظمان

استاد مشاور: نورعلی نوری، محمود متوسلی

سال تحصیلی: اردیبهشت 1373

توصیفگر: 201 ص . : جدول . شماره بازیابی 143 الف .

واژگان کلیدی: سیاست صنعتی / ایران / توسعه صنعتی / صنایع

چکیده:

هدف از پژوهش حاضر، بررسی تطبیقی اقتصاد ایران و ژاپن برای طراحی سیاست صنعتی کردن ایران می باشد. نیز پاسخ یابی به این سوال است که دلایل توسعه ژاپن و عدم توسعه ایران چیست ؟ این تحقیق به روش کتابخانه ای انجام گرفته و مشتمل بر سه فصل است. فصل اول به بررسی سیاستهای اتخاذ شده جهت بازسازی اقتصادی ژاپن را بیان میکند و بخش دوم مسیری طی شده توسط صنایع و همچنین تحولات روی داده در دوره رشد سریع ژاپن یعنی سالهای 1952 تا 1971 را بررسی می کند. در بخش سوم ، وضعیت صنایع ایران بعد از جنگ تحمیلی عراق علیه ایران مورد بحث و بررسی قرار میگیرد و بخش چهارم به جمع بندی مطلب فصل می پردازد. در فصل دوم ، عوامل موثر در

رشد ژاپن بصورت مجزا مورد بررسی قرار میگیرد و در طی دو بخش ، برنامه های اقتصادی ژاپن مورد بحث واقع می شود. نهایتاً فصل سوم به نتایج حاصل از تحقیق و بیان درسهایی که می توان از تجربیات ژاپن جهت استفاده در اقتصاد ایران گرفت ، می پردازد.

نتایج حاصل از این تحقیق بیانگر آن است که عوامل توسعه ژاپن و عدم توسعه ایران در فرهنگ دو کشور و نحوه برخورد با پیشرفت های صنعتی غرب پس از انقلاب صنعتی نهفته است . کشور ژاپن از همان ابتدای تماس با غرب ، روش آگاهانه توأم با برنامه ریزی را در پیش گرفته و سعی نموده موارد مورد نیاز را با فرهنگ خویش تطبیق دهد و آنگاه به کار بندد . در حالیکه در کشور ایران این برخورد ناآگاهانه و بدون برنامه ریزی و داشتن خط مشی نیازهای کشور و "موانعی" که در داخل کشور موجود بود ، صورت گرفته است. فرهنگ غنی اسلامی موجود در ایران نیز بخاطر سوء تعبیرها و انحرافات که طی تاریخ در این فرهنگ بوجود آمده نه تنها به عنوان عاملی برای توسعه عمل نکرده بلکه در برخی موارد مانعی برای توسعه بوده است. از جمله مواردی که از تجربه ژاپن جهت توسعه ایران می توان بهره گرفت عبارتند از : تکیه بر کشاورزی ، ثبات سیاستها و برنامه ریزی برای توسعه کشاورزی، تغییر نقش دولت به عنوان عاملی مشوق و نه مانع ، تشویق سرمایه های داخلی در امر تولید، تشویق مردم به پس انداز ، سرمایه گذاری روی نیروی انسانی ، تغییر الگوی صادرات و واردات و امنیت و ثبات سیاسی و سیاستگزاری .